РЕПУБЛИКА СРБИЈА
УПРАВНИ СУД
Одељење у Новом Саду
III-7 У. 10768/17
Дана 26.11.2020. године
Б Е О Г Р А Д

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд у већу састављеном од судија: Наде Балешевић, председника већа, Весне Слијепчевић и Гордане Николић Врбашки, чланова већа, уз учешће судског саветника Весне Апарац, записничара, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца СУБОТИЧКЕ БИСКУПИЈЕ (РИМОКАТОЛИЧКА ВЕРСКА ЗАЈЕДНИЦА СУБОТИЦА) из ..., ..., коју заступа Марко И. Савић, адвокат из Београда, Вукице Митровић 16, ради поништаја закључка тужене АГЕНЦИЈЕ ЗА РЕСТИТУЦИЈУ, Јединице за конфесионалну реституцију Београд, број: 46-00-530/2008 од 14.06.2017. године, уз учешће заинтересованог лица Републике Србије, коју заступа Државно правобранилаштво Републике Србије, Београд, у правној ствари враћања одузете имовине, након одржане усмене јавне расправе 26.11.2020. године, на нејавној седници већа одржаној 26.11.2020. године, донео је

П Р Е С У Д У

Тужба **СЕ ОДБИЈА**.

Захтев тужиоца за накнаду трошкова управног спора**СЕ ОДБИЈА.**

ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужилац Суботичка бискупија (Римокатоличка верска заједница) из ..., ..., да заинтересованом лицу Републици Србији, коју заступа Државно правобранилаштво Републике Србије, Београд, накнади трошкове управног спора у износу од 16.500,00 динара, у року од 15 дана од дана пријема пресуде.

О б р а з л о ж е њ е

Оспореним закључком, исправљеним закључком туженог органа бр. 46-00-530/2008 од 14.09.2017. године, није дозвољено проширење захтева тужиоца на враћање права својине на пољопривредном замљишту на парцелама ближе описаним у диспозитиву тог закључка.

Тужбом, поднетом Управном суду 14.07.2017. године, тужилац оспорава законитост закључка туженог органа због погрешне примене материјалног права, повреда правила поступка, непотпуно утврђеног чињеничног стања и због тога што је из утврђених чињеница изведен неправилан закључак у погледу чињеничног стања. Истиче да је погрешно и у супротности са чињеничним стањем, закључивање туженог да бивши власници непокретности из основног и проширеног захтева нису исти субјекти, јер је захтев за враћање (реституцију) имовине од 04.08.2008. године поднет у погледу имовине на којој је, у тренутку одузимања, власник била Римокатоличка црквена општина "АА" из ..., а не Римокатоличка црквена општина "ББ", како се то наводи у оспореном закључку. Истиче да је тужилац правни следбеник Римокатоличке црквене општине "АА" из ... и да је на основу те чињенице Дирекција за реституцију (од које је тужени преузео предмете за реституцију) донела делимично решење бр. 46-00-530/2008-03 од 23.03.2009. године, као и да је тужилац правни следбеник Калочко-бачке римокатоличке надбискупије, о чему је у прилогу допуне захтева од 31.05.2017. године, туженом доставио доказ – потврду Суботичке бискупије бр. 0641-1/2017 од 31.05.2017. године. Наводи да су Калочко-Бачка римокатоличка надбискупија и Римокатоличка црквена општина "АА" из ... представљали саставни део организације исте верске заједнице која данас постоји под називом Суботичка бискупија (Римокатоличка верска заједница ...). Такође, сматра да се не могу прихватити наводи туженог органа да се у проширеном захтеву не ради о имовини у КО ..., већ о непокретностима на подручју КО ... и КО ..., и да је та имовина око 100km удаљена од имовине на којој се у основном захтеву тражи враћање права својине, из ког разлога не постоји битно исто чињенично стање, с обзиром да се имовина на коју се односи захтев тужиоца од 04.08.2008. године и имовина на коју се односи допуна захтева од 31.05.2017. године, налази у АП Војводини, у истом региону - Бачка. Суботичка бискупија је задужена за бачку духовну област и она управља римокатоличким црквама и имовином тих цркава, које се налазе у региону Бачке, у складу са унутрашњим поретком и организацијом римокатоличке цркве које она самостално уређује и спроводи. Указује да одредбом члана 120. Закона о општем управном поступку није прописано да се проширени захтев може поднети само у погледу имовине која је у односу на имовину из основног захтева удаљена мање од "100 km". Наводи да је предмет захтева од 04.08.2008. године и допуне захтева од 31.05.2017. године имовина коју су тужиоцу одузели тадашњи државни органи без тржишне накнаде, противно начелима правне државе, након 1945. године, те да је чињеница да ли је то одузимање вршено у поступку национализације 1958. године или у поступку аграрне реформе 1946. године, без икаквог значаја и не може представљати разлог за одбацивање допуне захтева од 31.05.2017. године, с обзиром на одредбу члана 120. Закона о општем управном поступку, којом је прописано да се проширени или измењени захтев може поднети без обзира на то да ли се заснива на истом правном основу. Сматра да није од значаја која лица се сада воде као власници одузете имовине, нити та чињеница значи да допуна захтева тужииоца од 31.05.2017. године није заснована на битно истом чињеничном стању као захтев тужиоца од 04.08.2008. године. Указује да тужени орган у образложењу оспореног закључка наводи да постоје неслагања између парцела које су наведене у допуни захтева од 31.05.2017. године и парцела које су наведене у одлуци Министарства пољопривреде бр. 26325/46 од 16.11.1946. године, као и у достављеним листовима. Наводи да је очигледно да је приликом писања допуне захтева од 31.05.2017.године учињена омашка код појединих парцела, па су приликом

преписивања парцела из одлуке Министарства пољопривреде пермутовани бројеви, што је неизбежно, с обзиром на број парцела које су написане, али да то не може представљати разлог за одлуку из диспозитива оспореног закључка. Налази да се захтев тужиоца од 04.08.2008. године и допуна захтева од 31.05.2017. године заснивају на истом чињеничном стању у погледу битних чињеница, сходно одредби члана 120. став 1. Закона о општем управном поступку, а у контексту Закона о враћању (реституцији) имовине црквама и верским заједницама. Предлаже суду да тужбу уважи, оспорени закључак поништи и предмет врати надлежном органу на поновно одлучивање, а туженог обавеже да тужиоцу надокнади трошкове управног спора за састав тужбе износ од 6.000,00 динара и таксе за тужбу и пресуду по одлуци суда.

Тужени орган је у одговору на тужбу истакао да тужба није основана и да у свему остаје при разлозима из образложења оспореног закључка. Напоменуо је да је приликом писања оспореног закључка очигледном омашком погрешно написао да је бивши власник имовине у основном захтеву била Римокатоличка црквена општина "ББ", уместо Римокатоличка црквена општина "АА" из ..., па је донео закључак о исправци грешке бр. 46-00-530/2008 од 14.09.2017. године. Даље је истакао да Калочко-бачка римокатоличка надбискупија никад није била у саставу Суботичке бискупије која је основана тек 25.01.1968. године на делу подручја Калочко-бачке римокатоличке надбискупије, који је по завршетку првог светског рата припао Краљевини СХС. Не спори да је тужилац правни следбеник Римокатоличке црквене општине "АА" из ... и Калочко-бачке римокатоличке надбискупије, на делу ове надбискупије која се данас налази на територији Републике Србије, тачније на подручју Бачке, јер је питање унутрашње организације цркава и верских заједнице, па и Римокатоличке цркве, унутрашња ствар самих тих цркава, али да то не утиче на чињеницу да је право својине на имовини из основног захтева одузето Римокатоличкој црквеној општини "АА" из ..., а та црквена општина никад није била власник имовине из проширеног захтева. Наводи да је, чињеница да бивши власници имовине из основног и проширеног захтева тужиоца од 31.05.2017. године, нису иста лица, односно да се ради о различитим бившим власницима, као и чињеница да имовина на којој се враћа право својине из основног и проширеног захтева није у истој катастарској општини, од утицаја на преклузивни рок за подношење захтева који је прописан одредбом члана 25. Закона о враћању (реституцији) имовине црквама и верским заједницама. Указује да је ценио све доказе, укључујући и потврду Суботичке бискупије бр. 0641-1/2017 од 31.05.2017. године, а да су нетачни наводи тужиоца да је предмет основног и проширеног захтева, имовина која је одузета од њега, јер је право својине на имовини из основног захтева одузето од Римокатоличке црквене општине "АА" из ..., а из проширеног захтева од Калочко-бачке римокатоличке надбискупије, док је Суботичка бискупија основана тек 25.01.1968. године. Такође, наводи да су делимично нетачни и наводи тужиоца да је предмет основног и проширеног захтева непокретна имовина прописана Законом о враћању (реституцији) имовине црквама и верским заједницама, јер се део проширеног захтева односи на водене површине које ни по Аустријском грађанском законику, који је важио на подручју Бачке до одузимања права својине на овој имовини, ни по прописима Републике Србије, нису могле бити својина цркава и верских заједница. Истакао је да се основни и проширени захтев не заснивају на битно истом чињеничном стању, јер се не ради о истом животном догађају ни у погледу времена (12 година разлике), ни у погледу места (Суботица у основном захтеву, а Бач и

Дероње у проширеном захтеву), а ни у погледу лица (бивши власник у основном захтеву била је Римокатоличка црквена општина "АА" из ..., а у проширеном захтеву Калочко-бачка римокатоличка надбискупија, а они нису ни садашњи имаоци стварних права на тој имовини), те да на основу наведеног, произлази да је оспорени закључак правилан и на закону заснован, па је предлажио да суд тужбу одбије.

Заинтересовано лице у одговору на тужбу предлаже да суд одбије тужбу као неосновану и обавеже тужиоца да му накнади трошкове одговора на тужбу у износу од 16.500,00 динара.

Управни суд је одржао усмену јавну расправу применом одредби члана 34. став 1. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС", бр. 111/09), којом је прописано да је усмена расправа обавезна ако је у управном поступку учествовало две или више странака са супротним интересима.

Усмена јавна расправа је одржана 26.11.2020. године у складу са одредбом члана 38. Закона о управним споровима, у присуству пуномоћника тужиоца и заступника туженог, а у одсуству уредно позваног законског заступника Републике Србије.

Пуномоћник тужиоца на усменој јавној расправи остао је у свему код тужбе и постављеног тужбеног захтева. Тражио је трошкове за састав тужбе у износу од 36.000,00 динара, за састав поднеска од 08.11.2017. године износ од 36.000,00 динара и за заступање на јавној расправи одржаној 26.11.2020. године износ од 37.500,00 динара, укупно 109.500,00 динара, са законском затезном каматом почев од дана доношења пресуде па до коначне исплате.

Заступник туженог органа на усменој јавној расправи остао је у свему код навода из оспореног закључка.

Оцењујући законитост оспореног закључка у границама захтева из тужбе, у смислу одредбе члана 41. став 1. Закона о управним споровима („Службени гласник РС", број 111/09), ценећи наводе тужбе и одговора на тужбу туженог као и наводе пуномоћника тужиоца и заступника туженог на усменој јавној расправи, и целокупне списе ове управне ствари, Управни суд налази да тужба није основана.

Према стању у списима и образложењу оспореног закључка, произлази је да је Римокатоличка вјерска заједница Суботица, 04.08.2008. године поднела захтев, Дирекцији за реституцију, у складу са Законом о враћању (реституцији) имовине црквама и верским заједницама („Сл. гласник РС" бр. 46/2006), за враћање права својине на стамбено-пословној згради, са грађевинским земљиштем, у ул. ... у ..., на кат. парцели бр. ..., КО ... . Агенција за реституцију - Јединица за конфесионалну реституцију преузела је, на основу члана 63. став 2. Закона о враћању одузете имовине и обештећењу, 01.03.2012. године предмете Дирекције за реституцију. Поднеском од 31.05.2017. године, Суботичка бискупија проширила је поднети захтев и на враћање права својине на пољопривредном земљишту са бојевима парцела наведеним у оспореном закључку. Тужени орган је, из захтева за враћање (реституцију) имовине од

04.08.2008. године, утврдио да је предмет захтева за реституцију враћање права својине на стамбено-пословној згради, са грађевинским земљиштем, у ул. ..., у ..., на кат. парцели бр. ... КО ... . Решењем Комисије за национализацију НОО ... бр. Н-243/1959 од 02.09.1959. године констатовано је да је 26.12.1958. године, када је ступио на снагу Закон о национализацији најамних зграда и грађевинског земљишта, национализована, и постала друштвена својина зграда у ..., ..., са тамо налазећим пословним просторијама, уписана у земљишној књизи код Среског суда у Суботици у ЗКУЛ бр. ..., под топ. бр. ..., КО ..., у површини од 293 кв. хв, бивше власништво Римокатоличке црквене општине „АА“ из .... Решењем Комисије за национализацију при НОО Среза Суботица бр. 572/1959 од 10.12.1959. године одбијена је жалба на наведено решење Комисије за национализацију НОО .... Решењем Одсека за имовинско-правне послове НОО Суботица бр. 03/1-27571/1-62 од 13.11.1962. године за национализовану зграду у ..., ..., претходно власништво Римокатоличке црквене општине „АА“, уписану у ЗКУЛ бр. ..., под топ. бр. ..., КО ..., у укупној површини од 293 кв. хв, заједно са тамо налазећим пословним просторијама, утврђена је накнада у износу од 626.000,00 динара. На основу наведеног решења је утврђено и да је ранијем сопственику Римокатоличкој црквеној општини „АА” у ..., на име накнаде, у периоду од 01.01.1959. године до дана доношења решења, исплаћено 98.000,00 динара, те да за исплату остаје још 528.100,00 динара. На основу уверења РГЗ-Службе за катастар непокретности ... бр. 952-2-60/2008 од 21.07.2008. године утврђено је да је стара парцела бр. ..., КО ..., идентична са кат. парцелом бр. ... новог премера у КО ... . Тужени је даље навео да је увидом у Одлуку о измени назива улица и тргова и утврђивању назива улица и тргова („Сл. лист Општине Суботица“ бр. 41/2002) утврђено је да је назив улице ... промењен у ... . Делимичним решењем Дирекције за реституцију бр. 46-00-530/2008-03 од 23.03.2009. године враћено је право својине Римокатоличкој вјерској заједници ... на пословној просторији у подрумском делу зграде у ул. ... бр. ..., у ..., површине 57,86 м2, уписаној у ЗКУЛ бр. .../..., КО.... Увидом у препис листа непокретности бр. 17093, КО ..., који је 18.03.2016. године издао РГЗ-Службе за катастар непокретности Суботица под бр. 952-2/2016-14, утврђено је да је у А листу наведеног листа непокретности уписана кат. парцела бр. ...-грађевинско земљиште, која је у Б листу истог листа непокретности укњижена као својина Републике Србије, са ВВ, ЈМБГ ... и ГГ, ЈМБГ ... и власницима посебних физичких делова зграда бр. 1. и 2. као сукорисницима на грађевинском земљишту на овој кат. парцели. У Б листу-1 део су на кат. парцели бр. ... уписани: под бр. 1 - стамбена зграда за колективно становање на ..., под бр. 2 - стамбено-пословна зграда и под бр. 3 - породична стамбена зграда, и две помоћне зграде. Породична стамбена зграда под бр. 3. је укњижена као сусвојина ВВ, ЈМБГ ... и ГГ, ЈМБГ ..., обоје на по 1/2 ид. дела ове непокретности, који су, заједно са власницима посебних физичких делова зграда бр. 1 и 2. на овој парцели имаоци права заједничке својине на помоћној згради - шупи, уписаној у В листу 1 део под бр. 4. Иста лица су уписана и као судржаоци помоћне зграде под бр. 5. У В листу - 2 део су у згради бр. 1. уписани двособан стан бр. 1, једнособан стан бр. 2, оба у сусвојини ДД и ЂЂ, обоје на по 1/2 ид. дела описаних станова. Уписан је и двособан стан бр. 3. у истој згради, у сусвојини ЕЕ и ЖЖ, обоје на по 1/2 ид. дела, једнособан стан бр. 4, у својини ДД, једнособан стан бр. 5, у својини ЗЗ, и једнособан стан бр. 6, у својини ГГ. Уписани су и посебни физички делови зграде бр. 2, и то: пословни простор бр. 10, у подруму, у својини ИИ, и у приземљу, двособан стан бр. 8, у својини ЈЈ, и двособан стан бр. 9, у својини КК. У Г листу на становима бр. 2 и 5, као и на пословном простору бр. 10, је

констутисана хипотека, а на стану бр 8. право доживотног плодоуживања у корист ЛЛ. На крају забележено је, дана 30.04.2012. године, да је објекат број 5. из В листа – 1 део, изграђен без дозволе. Суботичке бискупија је поднеском од 31.05.2017. године проширила захтв и на пољопривредно земљиште на парцелама у КО ... и КО ..., ближе наведеним у диспозитиву закључка од 14.06.2017. године. Одлуком Одељења за аграрну реформу и колонизацију Министарства пољопривреде НР Србије бр. 26325/46 од 16.11.1946. године, у тачки 4. од Калочко-бачке римокатоличке надбискупије одузето је право својиме на парцелама наведеним у образложењу оспореног закључка. Суботичка бискупија у потврди бр. 0641-1/2017 од 31.05.2017. године наводи да је Римокатоличка вјерска заједница Суботица, односно Суботичка бискупија правни следбеник Бачке апостолске администратуре, односно Калочко-бачке римокатоличке надбискупије. Суботичка бискупија је успостављена 25.01.1968. године на подручју дотадашње Бачке апостолске администратуре, која је пак основана 1923. године на делу подручја Калочко-бачке надбискупије, који је по завршетку I светског рата припао Краљевини СХС. Увидом у уверење Министарства правде бр. 080-00-32/2017-26 од 21.02.2017. године утврђено је да је у Регистар цркава и верских заједница, као саставни део Римокатоличке цркве, уписана Суботичка бискупија, ... бр. ..., ... Тужени орган је, имајући у виду одредбу члана 120. Закона о општем управном поступку ("Службени лист СРЈ", бр. 33/97, 31/2001, Службени гласник РС", бр. 30/2010), нашао да се основни захтев и проширени захтев Суботичке бискупије од 31.05.2017. године не заснивају на битно истом чињеничном стању, већ се заснивају на различитом чињеничном стању. Наиме, основним захтевом Римокатоличке вјерске заједнице Суботица тражено је враћање права својине на стамбено-пословној згради, са грађевинским земљиштем, у ул. ..., у ..., на кат. парцели бр. ..., КО ..., којој је одговарала стара парцела (из времена национализације) бр. ..., КО ..., које непокретности (зграда и грађевинско земљиште) су национализовани, ex lege 26.12.1958. године, ступањем на снагу Закона о национализацији најамних зграда и грађевинског земљишта („Сл. лист ФНРЈ“ бр. 52/1958, 3/1959, 24/1959, 24/1961 и 1/1963) од Римокатоличке црквене општине „АА“ ... као дотадашњег имаоца права својине на овим непокретностима. Само решење Комисије за национализацију НОО ... бр. Н-243/1959 од 02.09.1959. године је имало само декларативни карактер. У међувремену је Римокатоличкој вјерској заједници Суботица делимичним решењем Дирекције за реституцију бр. 46-00-530/2008 од 23.03.2009. године враћено право својине на пословној просторији у подрумском делу зграде у ул. .... (раније ...), у ..., површине 57,86 м2, уписаној у ЗКУЛ бр. .../..., КО ... . Преостали посебни физички делови зграде-станови су у својини или сусвојини физичких лица описаних у горе наведеном препису листа непокретности бр. ..., КО ..., који је 18.03.2016. године издало РГЗ - Служба за катастар непокретности ... под бр. 952-2/2016-14. У проширеном захтеву се не ради о имовини у КО ..., па чак ни било којој другој катастарској општини на подручју Града ..., већ о непокретностима на подручју КО ... (политичка општина ...) и КО ... (политичка општина ...). Ради се о имовини која је удаљена од имовине на којој се у основном захтеву тражи враћање права својине, у КО ..., око 100 км. Даље, бивши власник национализоване имовине у основном захтеву је била Римокатоличка црквена општина „ББ“ ..., док је у проширеном захтеву од 31.05.2017. године бивши власник непокретности на парцелама наведеним у тачки 4. одлуке Одељења за аграрну реформу и колонизацију Министарства пољопривреде НР Србије бр. 26325/46 од 16.11.1946. године била Калочко-бачка римокатоличка надбискупија. И кад је реч о бившим

власницима не ради се о истом субјекту. Даље, право својине на непокретностима из основног захтева национализовано је 26.12.1958. године, док је право својине на непокретностима из проширеног захтева од 31.5.2017. године, одузето у поступку аграрне реформе 16.11.1946. године, односно више од 12 година пре национализације имовине из основног захтева. Без утицаја на другачију одлуку у овом управном акту је и чињеница да је део непокретности Калочко-бачке римокатоличке надбискупије у КО ... и КО ... одузет у поступку аграрене реформе у Краљевини СХС Југославији, односно у тзв. краљевској аграрној реформи између два светска рата, а на шта указује тачка 5. исте одлуке. Тужени орган се није упуштао и у испитивање ове чињенице, јер иста, као што је већ наведено, не би довела до другачије одлуке у овом закључку. Ова чињеница била би меродавна у ситуацији да је дозвољено проширење захтева, јер је одредбом члана 1. Закона о враћању (реституцији) имовине црквама и верским заједницама прописано да се црквама и верским заједницама враћа право својине на имовини, одузето од 1945. године, без тржишне накнаде. Одредбом члана 2. тачка 1. Закона о пољопривредном земљишту ("Сл. гласник РС“ бр. 62/2006, 41/2009 и 112/2015) прописано је да је пољопривредно земљиште земљиште које се користи за пољопривредну производњу (њиве, вртови, воћњаци, виногради, ливаде, пашњаци, рибњаци, трстици и мочваре) и земљиште које се може привести намени за пољопривредну производњу. Суботичка бискупија поднеском од 31.5.2017. године проширује захтев на враћање права својине на пољопривредном земљишту и на парцелама у КО ..., које по култури нису пољопривредно земљиште, већ шумско земљиште, грађевинско земљиште и водене површине, а што је утврђено из одлуке Одељења за аграрну реформу и колонизацију Министарства пољопривреде НР Србије бр. 26325/46 од 16.11.1946. године, која је сачињена на основу катастарских података. На крају, нису исти ни данашњи имаоци права својине на имовини из основног захтева и имовини за коју се тражи проширење захтева поднеском од 31.05.2017. године. У основном захтеву су власници станова у згради у ул. ..., у ..., физичка лица ближе описана у препису листа непокретности бр. ..., КО ..., који је 18.3.2016. године издао РГЗ - Служба за катастар непокретности ... под бр. 952-2/2016-14, док наведена лица нису истовремено и имаоци права својине на имовини идентификованој уверењем РГЗ - Службе за катастар непокретности ... бр. 95-32/2017 од 23.05.2017. године, већ се ради о другим имаоцима права својине, а што је утврђено из горе наведених преписа листа непокретности бр. ..., ..., ..., ..., ..., ..., ..., ... и ..., КО ..., те извода из листа непокретности бр. ..., ..., ... и ..., КО .... Такође, највећи број парцела из поднеска од 31.05.2017. године у КО ... није идентификован, јер су парцеле „ушле“ у комасациону масу, јер је комасација спроведена 1985. године. Исти је случај и са свим парцелама из поднеска од 31.05.2017. године, а које су се налазиле у КО ..., јер су оне, такође, „ушле“ у комасациону масу, јер је комасација у КО ... спроведена 1979/80 године, па ни ове парцеле нису идентификоване. На основу изнетог, тужени орган је закључио да се основни и проширени захтев не заснивају на битно истом чињеничном стању, односно чињенично стање у проширеном захтеву не одговара чињеничној ситуацији из које произлази основни захтев, па је у складу са одредбом члана 120. Закона о општем управном поступку одлучио као у диспозитиву оспореног закључка.

Одредбом члана 120. став 1. Закона о општем управном поступку, ("Службени лист СРЈ", бр. 33/97, 31/2001, Службени гласник РС", бр. 30/2010), прописано је, да пошто је поступак покренут, странка може, до доношења решења у

првом степену, проширити стављени захтев, или уместо ранијег захтева ставити други, без обзира на то да ли се проширени или измењени захтев заснива на истом правном основу, под условом да се такав захтев заснива на битно истом чињеничном стању.

Имајући у виду наведено, правилно је одлучио тужени орган када није дозволио проширење захтева тужиоца, из разлога датих у образложењу оспореног закључка, које је суд оценио као јасне, детаљне и у складу са цитираним одредбама Закона који се у конкретној ствари примењује. Наиме, тужени је нашао да се у проширеном захтеву ради о имовини која је удаљена од имовине на којој се у основном захтеву тражи враћање права својине, у КО ..., око 100 км, да је бивши власник национализоване имовине у основном захтеву била Римокатоличка црквена општина „АА“ ..., док је у проширеном захтеву од 31.05.2017. године бивши власник непокретности на парцелама наведеним у тачки 4. одлуке Одељења за аграрну реформу и колонизацију Министарства пољопривреде НР Србије бр. 26325/46 од 16.11.1946. године била Калочко-бачка римокатоличка надбискупија, као и да је право својине на непокретностима из основног захтева национализовано 26.12.1958. године, док је право својине на непокретностима из проширеног захтева од 31.5.2017. године, одузето у поступку аграрне реформе 16.11.1946. године, односно више од 12 година пре национализације имовине из основног захтева, па је закључио да се основни и проширени захтев не заснивају на битно истом чињеничном стању у складу са одредбом члана 120. Закона о општем управном поступку и одлучио као у диспозитиву оспореног закључка.

Суд је ценио наводе тужбе да тужени није правилно применио одредбу члана 120. Закона о општем управном поступку, али је нашао да је неоснован, из разлога што је проширење захтева, прописано цитираном одредбом закона, ограничено у два основна правца: прво, оно се везује искључиво за првостепени управни поступак и друго, дозвољено је само оно проширење које се заснива на битно истом чињеничном стању, односно чињенична ситуација из које се изводи проширени захтев мора у најважнијим цртама да одговара чињеничној ситуацији из које произлази основни захтев. Тужени орган, по оцени суда, правилно закључује да се у конкретном случају основни и проширени захтев не заснивају на битно истом чињеничном стању, односно чињенично стање у проширеном захтеву не одговара чињеничној ситуацији из које произлази основни захтев, с обзиром да се не ради о истом животном догађају ни у погледу времена, ни у погледу места, а ни у погледу лица

Суд је ценио и остале наводе тужбе, али имајући у виду изнето, налази да су без утицаја на другачије одлучивање у овој управној ствари. Тужилац није навео ниједну нову околност, нити пружио нови доказ, који није цењен у спроведеном управном поступку, а који би могао да буде од утицаја на другачију одлуку.

Са свега изнетог, Управни суд је нашао да оспореним закључком није повређен закон на штету тужиоца, па је на основу одредаба члана 40. став 1. и 2. Закона о управним споровима („Службени гласник РС“, бр. 111/09) одлучио као ставу 1. диспозитива пресуде.

Имајући у виду успех у спору, суд је применом одредби члана 66., члана

67. и члана 74. Закона о управним споровима и сходном применом одредбе члана 153. став 1. Закона о парничном поступку (“Службени гласник РС”, бр. 72/11...18/20), одбио захтев тужиоца за накнаду трошкова управног спора. Применом истих законских одредби и сходном применом одредби члана 154. и 162. Закона о парничном поступку, суд је обавезао тужиоца да заинтересованом лицу накнади трошкове управног спора, за састав одговора на тужбу у износу од 16.500,00 динара, сагласно Тарифи о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката ("Службени гласник РС", бр. 121/12), и одлучио као у ставу 3. диспозитива пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
Дана 26.11.2020. године, III-7 У. 10768/17

Записничар
Весна Апарац, с.р.

Председник већа-судија
Нада Балешевић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

МН